

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl soudcem Mgr. Janem Šmakalem ve věci

žalobce: J. S.
proti
žalovanému: Krajský úřad Karlovarského kraje,
sídlem Závodní 353/88, Karlovy Vary,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. KK/855/DS/23-3 ze dne 26. 6. 2023,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Říjnová noc na cestě z Horní Blatné do Potůček. Policejní hlídka *Výpis 612* míjí tmavé vozidlo s poškozenou přídílí a nesvítícím pravým předním světlem. Otáčí se a za použití zvláštního výstražného světla modré a červené barvy vozidlo pronásleduje a následně i zastavuje. Řidič poškozeného vozidla hlásí sražení laně, která utekla. Poté se dá na útěk sám, zatímco hlídka hasí jeho hořící vůz. Přivolaný služební pes *Taron* stopuje uprchlého řidiče, ale na silnici směrem na Nové Hamry stopu ztrácí. Po nahlédnutí do registru silničních vozidel a informačního systému evidence obyvatel hlídka *Výpis 612* jinou stopu zase nalézá – provozovatelem ohořelého vraku je žalobce, ve kterém hlídka poznává uprchlého řidiče s pobytem hlášeným v N. R. Téže noci o něco později volá opilý mužský

hlas z telefonního čísla žalobce na dispečink taxislužby a žádá odvoz z Nových Hamrů do N. R., popřípadě Chodova.

2. Ráno se žalobce dostaví na policii a oznamuje, že mu v noci bylo odcizeno vozidlo, zatímco on trávil svůj čas v baru v Nové Roli. Jeho manželka to potvrzuje, barmanka ne tak docela.
3. V souzené věci se proto soud zabýval tím, zda bylo spáchání skutku prokázáno bez důvodných pochybností. Dále se pak zabýval tím, zda je uložení zákazu řízení likvidační za situace, kdy žalobce od roku 2009 doposud mohl svého řidičského oprávnění legálně využívat pouze v řádu dnů, protože po řadu let mu bylo řízení opakovaně zakázáno trestními soudy i správními orgány.

I. Řízení před správními orgány

4. Městský úřad Ostrov rozhodnutím č. j. ODS-62164/2022 ze dne 22. 2. 2023 uznal žalobce vinným přestupkem podle § 125c odst. 5 písm. a) zákona o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu) v souvislosti s porušením § 3 odst. 3 písm. a) téhož zákona. Skutkovou podstatu přestupku měl žalobce naplnit stručně řečeno tím, že dne 27. 10. 2022 v čase 00.30 hod. v obci Horní Blatná řídil motorové vozidlo, aniž by byl držitelem řidičského oprávnění. To mu dříve zaniklo na základě trestu zákazu činnosti uloženého Okresním soudem v Karlových Varech za přečin ohrožení pod vlivem návykové látky v souběhu s přečinem maření úředního rozhodnutí a vykázaní. Za tento přestupek městský úřad uložil žalobci správní tresty pokuty 35 000 Kč a zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 18 měsíců.
5. K odvolání žalobce krajský úřad změnil výrokovou část rozhodnutí městského úřadu tak, že změnil formu zavinění na zavinění z nedbalosti a snížil trest pokuty na 32 000 Kč. Ve zbytku rozhodnutí městského úřadu potvrdil.

II. Řízení před soudem

Žaloba

6. Proti tomuto rozhodnutí žalobce brojil žalobou. V ní namítl, že rozhodnutí správních orgánů jsou nepřezkoumatelná, nemají oporu v provedeném dokazování a ve správním spisu, důkazy nebyly hodnoceny řádně a správní orgány překročily meze správního uvážení. Tyto nedostatky žalobce spatřoval v tom, že správní orgány opomněly (nezaujatě) zhodnotit jeho tvrzení, že vozidlo neřídil. To plyne jak z tvrzení žalobce a jeho manželky, že automobil byl v rozhodné době odcizen, tak ze sdělení žalobce, že se v této době nacházel v baru. Dále bylo nesprávně hodnoceno tvrzení servírky, že žalobce v baru nebyl – vycházelo totiž z kamerového záznamu z jiného dne. Závěr o tom, že žalobce vozidlo řídil a následně utekl z místa, vyplynul pouze z nepřímého důkazu dvou policistů zaujatých proti žalobci. Skutečnost, že služební pes stopoval řidiče směrem k N. R., nic neznamená. Stejně tak je bez významu, že v rozhodné době telefonoval na dispečink taxislužby opilý muž z Nových Hamrů z telefonního čísla žalobce. V této souvislosti nebyly provedeny důkazy ve prospěch žalobce a správní orgány rozhodovaly na základě presumpce viny. Zaujatost policistů pak lze dovodit i z jejich mimořádné horlivosti.
7. Dále žalobce namítl, že nelze dovozovat společenskou škodlivost přestupku jen z naplnění skutkové podstaty přestupku. Žalobě ostatně nebyl držitelem řidičského oprávnění jen proto, že si nepožádal o jeho vrácení po předchozím zákazu řízení. Protože žalobce nemá

právní vzdělání, nevěděl o povinnosti požádat o vrácení řidičského oprávnění. Jednal by tedy v právně významném omylu.

8. Žalobce také rozsáhle zdůraznil likvidační povahu správního trestu – žalobce mj. denně dojíždí za prací do Německa, zařizuje automobilem nákupy a vozí nemocnou dceru i manželku k lékaři. Správní orgány také nepřihledly k osobním a majetkovým poměrům žalobce. Podle žalobce bylo možné mu uložit pouze pokutu bez trestu zákazu řízení

Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný k žalobě uvedl, že úvahy o hodnocení důkazů a výkladu práva jsou v napadeném rozhodnutí dostatečně popsány. Závěry volného hodnocení důkazů nejsou nijak vadné. K tvrzenému pobytu žalobce v baru v N. R. žalovaný uvedl, že není relevantní – nevyvrací totiž závěr, že se později mohl nacházet v místě policejní kontroly. Tvrzení o poškození automobilu neznámým zlodějem žádný důkaz nepodporuje, související nesrovnalosti byly dány především tím, že žalobce sám sobě v průběhu času protiřečí. Otázkou nezaujatosti policistů se správní orgány také vypořádaly, žalobce ji dovozuje prakticky jen z běžné spolupráce policejních orgánů. Oproti tomu sám nebyl schopen vysvětlit, kdo volal z jeho telefonního čísla na dispečink taxislužby pro odvoz z Nových Hamrů. Závěrem žalovaný uvedl, že škodlivost přestupku a absenci významného omylu žalobce také odůvodnil. S ohledem na okolnosti případu a své poměry mohl žalobce bez obtíží rozpoznat protiprávnost svého jednání. V tomto ohledu lze připustit toliko nedbalost žalobce, kterou žalovaný zohlednil při změně výroku o vině a výši trestu.

III. Posouzení věci

10. Žaloba není důvodná. V souzené věci nevznikly rozumné pochyby o tom, že vůz Audi řídil právě žalobce, nikoliv zcela neznámá osoba, která ukradla vozidlo i telefon žalobce, který mu však následně vrátila na parapet baru. Žalobce se tímto jednáním dopustil závažného přestupku, neboť (opětovně) řídil, aniž by k tomu byl oprávněn.
11. V podrobnostech lze odkázat na odůvodnění rozhodnutí žalovaného a městského úřadu, která všechny rozhodné otázky řeší dostatečně a přesvědčivě (srov. rozsudek NSS č. j. 8 Afs 75/2005-130 ze dne 27. 7. 2007, č. 1350/2007 Sb. NSS). Tato odůvodnění mají oporu ve správním spisu a lze z nich zdůraznit tato základní zjištění a související úvahy:

Spáchání skutku žalobcem

12. Podle § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu je povinností správního orgánu zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu. Zejména je úkolem správního orgánu zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu a i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být uložen správní trest.
13. V řízení tedy platí obecná povinnost správního orgánu objasnit z úřední povinnosti a nezávisle na důkazních návrzích obviněného všechny okolnosti nezbytné pro jeho rozhodnutí, což jsou i všechny okolnosti ve prospěch či neprospěch obviněného. Správní orgán však vychází i ze záchytných bodů přednesených obviněným. Teprve pokud na základě takto provedeného dokazování nebude skutkový stav zjištěn (*non liquet*), je možné o věci rozhodnout na základě pravidel o (objektivním) důkazním břemenu. Ta v souzené věci upravuje § 69 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Podle něho správní orgán v pochybnostech rozhodne ve prospěch obviněného.

14. Důkazní iniciativu má tedy správní orgán, který odpovídá za zjištění skutkového stavu ve prospěch i neprospěch obviněného. V této fázi se obviněný nemusí hájit (navrhovat důkazy na svou obhajobu). Je-li však důkazní stav zjištěn v rozsahu a intenzitě předvídaných § 3 správního řádu, tj. rozhodující orgán ověřil všechny známé okolnosti a zjistil všechny skutečnosti nezbytné pro rozhodnutí v takové kvalitě, že o nich nemá důvodnou pochybnost, je na obviněném, aby označil důkazy na svoji obhajobu. Tím může zpochybnit dosavadní skutková zjištění a oslabit doposud pevné přesvědčení správního orgánu (srov. rozsudek NSS č. j. 5 As 64/2011-66 ze dne 28. 2. 2013). Na tom nic nezměnilo ani usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 5 As 126/2011-68 ze dne 14. 1. 2014, č. 3014/2014 Sb. NSS, podle kterého obviněný z přestupku není povinen uvádět na svou obhajobu jakákoliv tvrzení, ani o nich nabízet a předkládat správnímu orgánu důkazy (srov. rozsudek NSS č. j. 8 As 3/2017-34 ze dne 31. 10. 2017).
15. V souzené věci byla vina žalobce prokázána na základě řetězce přímých a nepřímých důkazů, které jsou ve svém souhrnu ucelené a nepřipouští jako rozumnou alternativu obhajovací verzi žalobce o krádeži vozidla neznámým řidičem.
16. Žalobce přímo usvědčuje výpověď dvou policistů, kteří ho nejprve viděli v místě kontroly jako řidiče a bezprostředně po útěku poznali žalobce podle fotografie v informačním systému evidence obyvatel. Dále vinu žalobce nepřímo potvrzuje nasazení služebního psa Tarona, který uprchlého řidiče stopoval směrem Nové Hamry, a to ve spojení s tím, že následně neznámá osoba volala z telefonního čísla žalobce na dispečink taxislužby a žádala odvoz z Nových Hamrů do N. R.
17. Již na základě těchto důkazů lze rozumně usoudit, že to byl právě žalobce, kdo utíkal z vozidla žalobce, telefonoval z čísla žalobce a chtěl odvést do místa bydliště žalobce. Zbylé důkazy tuto verzi jen potvrzují, popřípadě ji při nejmenším nevyvrací.
18. Vozidlo žalobce přijelo z Potůček, kde se bezprostředně před policejní kontrolou pohybovala osoba popisem odpovídající žalobci (srov. úřední záznam na č. l. 14–18 správního spisu). Dále měl žalobce po spáchání skutku svůj telefon u sebe, v rozhodné době tedy z něj nemohla volat jiná osoba. Je bez významu tvrzení žalobce, že telefon po určitou část večera zapomněl v baru Vendeta, protože k telefonátu na dispečink taxislužby došlo v 2.27 hodin, tedy v době, kdy žalobce podle své vlastní verze události měl už telefon zase zpět (údajně se pro něj vracel kolem 01.00 hodiny, srov. výpověď žalobce z 8. 2. 2023 na č. l. 69; výpis objednávek taxislužby na č. l. 43–44; úřední záznam o podání vysvětlení operátorky taxi služby na č. l. 4).
19. Jednotlivá skutková protitvrzení žalobce nevnaší do takto zjištěného skutkového děje žádné rozumné pochybnosti.
20. Tvrdil-li žalobce, že trávil svůj čas po restauračních zařízeních v N. R., nijak tím ve skutkových poměrech případu nevyvrací svou vinu, jak správně uvedl žalovaný ve vyjádření k žalobě. Pravděpodobnostní zjištění o tom, že žalobce byl před půlnocí dne 26. 10 v baru Vendetta, totiž nezpochybňuje závěr, že se žalobce později vozem přemístil do Potůček. Jakkoliv není zcela zřejmé, kdy a kde se žalobce v průběhu toho večera pohyboval (tj. kdy přišel do baru, kdy jej opustil, kdy přišel domů, ...), *nepochybně nebylo zjištěno*, že by žalobce v době spáchání skutku pobýval někde jinde. To jedině by vyvracelo skutkovou verzi správních orgánů, která vychází z důkazů o tom, že žalobce byl na místě policejní kontroly.

21. Stejný závěr lze učinit k tvrzení žalobce o odcizení automobilu neznámou osobou. Předně je podstatné, že sám žalobce uvedl, že vozidlo *společně s klíči od něj* zůstalo před domem nezamčené kvůli poruše centrálního zamykání. Toho si byl žalobce údajně vědom, protože si do něj ukládal usnesení okresního soudu ze dne 26. 10. 2022 o podmíněném upuštění od výkonu zbytku trestu zákazu činnosti (srov. výpověď žalobce z 8. 2. 2023 na č. l. 69; úřední záznam o podání vysvětlení z 27. 10. na č. l. 2). Tvrzení o ponechání klíčů ve voze je za takové situace nedůvěryhodné. To platí tím spíše, že manželka žalobce uvedla, že vozidlo uzamkla (a lze tedy předpokládat, že s klíči od vozu odešla; srov. záznam o podání vysvětlení z 8. 11. na č. l. 5). Následné žalobní tvrzení žalobce o poškození vozidla násilným vniknutím pak již vůbec nedává smysl: poškození automobilu nebylo zjištěno a nebyl by pro ně ani důvod, *pokud žalobce vypovídal po pravdě*, že vůz nebyl zamčený.
22. Nepřesvědčivé je tvrzení žalobce o zaujatosti policistů, kterou ilustroval jejich údajnými výroky o tom, že je možné mu skutek „nebude těžké přišít“, a jejich mimořádnou horlivostí.
23. Ze správního spisu ani z tvrzení žalobce totiž žádná mimořádná horlivost neplyne: Faktem je, že policisté zastavili neznámého řidiče v poškozeném automobilu, který v průběhu kontroly uprchl. Snaha o nalezení řidiče a zjištění jeho totožnosti je za těchto okolností *naprosto normální a žádoucí postup* policie, a to za pomoci všech běžných prostředků, které má k dispozici (lze například přepokládat služební pes *Taron* je smyslově lépe vybaven k nočnímu stopování než příslušníci přítomných hlídek *Výpis 612* a *Vydra 312*). Stejně tak je logická snaha o zjištění totožnosti provozovatele aktuálně opuštěného, poškozeného vozidla, i následné nabytí podezření vůči žalobci za situace, kdy vizuálně připomíná uprchlého řidiče. Obsah spisu tedy vypovídá o řádném postupu policie. Věc žalobce proto nelze v ničem srovnávat s věcí řešenou v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze č. j. 7 As 83/2010-63 dne 17. 6. 2011 (týkal se dlouhotrvající, potenciálně šikanozní kontroly povinné výbavy včetně kontroly vzorku rezervního kola umístěného naspodu vozidla).
24. Žalobce pak nijak neprokazoval (a tedy neprokázal), že policisté na obvodním oddělení uvažovali nad tím, že mu skutek „nebude těžké přišít“. Ze správního spisu k tomu ostatně plyne, že policisté nabyli podezření vůči žalobci ještě před tím, než se na policii vůbec dostavil (srov. např. úřední záznamy na č. l. 6 a 7 správního spisu). Ke zjištění skutkového děje pak provedli dostatečné šetření, jehož výsledky byly řádně provedeny jako důkazy, popřípadě tzv. jiné podklady pro rozhodnutí o přestupku. Není tedy žádný důvod usuzovat na zaujatost policistů.
25. Nejsou ani důvodné námitky žalobce o nezohlednění jeho tvrzení a navržených důkazů. Z výše uvedeného je patrné, že správní orgány tvrzení žalobce i jím předložené důkazy (zejm. fotografie z baru Vendeta) hodnotily. Na základě hodnocení jednotlivých zjištění samostatně i v jejich souvislosti však *žalobci neuvěřily* (že neřídil, že byl v baru, že mu vozidlo bylo odcizeno aj.). Naopak dospěly k odůvodněnému závěru o spáchání přestupku žalobcem. Je přitom nepodstatné, jak měl být vyhodnocen úřední záznam o podání vysvětlení servírky z baru Vendetta, protože ten ani ve spojení s předloženými fotografiemi nijak nevypovídá o přítomnosti žalobce v baru v době činu. Výslech navržených svědků pak byl nadbytečný, protože městský úřad učinil své skutkové závěry na základě dostatečného dokazování (v dokazování není třeba pokračovat, pokud byl skutkový stav zjištěn v nezbytném rozsahu a bez důvodných pochybností).
26. Lze tak shrnout, že skutkové závěry městského úřadu mají oporu ve spisu i provedeném dokazování. Městský úřad podklady pro rozhodnutí hodnotil srozumitelně, logicky a na

věc přiléhavě. Obhajovací verze žalobce oproti tomu nemá oporu v dokazování, je mezerovitá a v části i nelogická. Za toho stavu jsou skutková zjištění městského úřadu dostatečná pro konstatování viny žalobce přestupkem bez rozumných pochybností.

Škodlivost jednání žalobce a absence omylu

27. V otázce škodlivosti jednání žalobce je rozhodnutí žalovaného v souladu se zákonem i ustálenou judikaturou správních soudů. Podle § 5 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, je přestupkem společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin.
28. Jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Teprve pokud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží takové další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek (srov. rozsudky NSS č. j. 5 As 104/2008-45 ze dne 14. 12. 2009, č. 2011/2010 Sb. NSS, č. j. 1 As 118/2012-23 ze dne 27. 9. 2012 a další). Postačuje přitom ohrožení zájmu společnosti na bezpečnosti a plynulosti silničního provozu bez ohledu na to, zda skutkem došlo k ohrožení konkrétních účastníků silničního provozu (srov. rozsudky NSS č. j. 1 As 24/2013-28 ze dne 6. 6. 2013, č. j. 6 As 187/2016-23 ze dne 7. 9. 2016 a další).
29. Okolnosti, jež snižují nebezpečnost jednání pro chráněný zájem společnosti pod míru, která je typická pro běžně se vyskytující případy přestupků, mohou být zejména význam právem chráněného zájmu, který byl přestupkovým jednáním dotčen, způsob jeho provedení a jeho následky, okolnosti, za kterých byl přestupek spáchán, osoba pachatele či míra jeho zavinění (srov. např. rozsudky NSS č. j. 8 As 34/2012-35 ze dne 10. 1. 2013, č. j. 5 As 104/2008-46 ze dne 14. 12. 2009, č. 2011/2010 Sb. NSS, či č. j. 5 As 76/2011-78 ze dne 26. 4. 2013).
30. V souzené věci správní orgány správně uvedly, že v souzené věci nejsou žádné významné (mimořádné) okolnosti, které vylučují, že by jednáním žalobce byl ohrožen právem chráněný zájem společnosti. Co do významu zájmu na bezpečnosti provozu a způsobu provedení skutku jde o případ typický Z hlediska okolností činu a osoby žalobce je škodlivost činu naopak značná: žalobce je (druhovým) recidivistou, kterému po řadu let nebylo dovoleno řídit. Přesto se účastnil provozu na pozemních komunikacích, aniž k tomu byl oprávněn, a následně uprchl z místa policejní kontroly. Dlužno dodat, že činu se žalobce dopustil v noci poté, co mu byl – podle jeho slov – podmíněně upuštěno od trestu zákazu řízení, což oslavil popíjením nemalého množství alkoholu (pět piv a dva rupy).
31. Žalobce tedy opětovně dal najevo, že jsou mu pravidla provozu na pozemních komunikacích lhostejná a nemíní se jimi řídit, a to přesto, že byl v minulosti mnohonásobně varován. To platí i pro argumentaci žalobce, že *jen* nepožádal o vrácení řidičského oprávnění po předchozím zákazu řízení. Výše uvedené skutečnosti nasvědčují, že žalobce je *dlouhodobě neschopen* účasti v silničním provozu. Právě za tím účelem zákon mj. vyžaduje i předložení dokladu o *psychické, zdravotní a odborné* způsobilosti k řízení motorových vozidel (§ 102 odst. 5, 6 zákona o silničním provozu). Není to tedy tak, že

žalobce jen nepodal žádost – žalobce v době spáchání činu neprokázal, že je možné ho po psychické a odborné stránce do provozu vpustit.

32. S otázkou možného právního omylu žalobce se vypořádal žalovaný dostatečně. Výhradu lze mít toliko k tomu, že žalovaný byl benevolentnější než by býval správní soud: Žalobce měl povinnost seznámit se s podmínkami vrácení řidičského oprávnění, neboť znalost zákona o silničním provozu je jednou z podmínek odborné způsobilosti. Za toho stavu nebyl údajný omyl žalobce omluvitelný a pro posouzení věci byl bez významu (srov. rozsudek NSS č. j. 9 As 93/2014-27 ze dne 30. 9. 2014, odst. 32–35). Žalovaný tedy mohl (a měl) v případě žalobce vycházet z úmyslného zavinění přestupku. S určitou mírou odstupu však lze přijmout úvahu žalovaného, který nedbalostní zavinění dovodil z toho, že žalobce od nabytí řidičského oprávnění v roce 2009 nemohl po dalších 13 (!) let řídit, což se projevuje v jeho neznalosti „praktických“ aspektů vrácení řidičského oprávnění. Žalovaný tuto svou úvahu plně a hajitelně vysvětlil, soud proto ve skutkových poměrech souzeného případu neshledal důvod pro konstatování nezákonnosti zvýhodňující žalobce. O přestupku totiž rozhoduje především správní orgán, nikoliv správní soud. Pouhý jiný náhled soudu na dílčí otázky tak neodůvodňuje zásah soudu do pravomoci správního orgánu.

Druh a výše trestu

33. Žalobce nebylo možné potrestat pouze pokutou. Trest zákazu řízení všech motorových vozidel byl v souzené věci povinným trestem (§ 125c odst. 6 písm. a), odst. 9 zákona o silničním provozu]. Správní orgány jej tedy musely uložit. Nemohly od něj upustit a podle stávající judikatury od něj nemůže upustit ani soud (srov. rozsudek NSS č. j. 6 As 48/2007-58 ze dne 25. 6. 2008). V poměrech souzeného případu nicméně soud ani neshledává sebemenší důvod, proč o případném upuštění uvažovat – uložený trest zjevně není nepřiměřeně přísný.
34. Pro posouzení věci tak byly významné toliko námitky „likvidační povahy“ trestu. Tuto povahu však uložený trest nemá.
35. Trest zákazu řízení motorových vozidel byl žalobci uložen v polovině zákonného rozmezí trestní sazby pro tento přestupek. V případě žalobce nejsou dány prakticky žádné významně polehčující okolnosti, naopak trestní a přestupková minulost žalobce vypovídají o tom, že dosavadními tresty se nedaří na žalobce dostatečně výchovně působit k vedení řádného (řidičského) života. Za toho stavu správní orgány správně upřednostnily ochranu společnosti a uloženým trestem brání žalobci v další protiprávní činnosti. Zabraňující účel trestu s sebou přirozeně nese ten následek, že pachatel nemůže zakázanou činnost dále vykonávat po dobu, po kterou jej orgán ukládající trest považuje za nebezpečného pro společnost.
36. Bez velkého významu je důraz žalobce na to, že potřeby rodiny obstarává právě pomocí automobilu. Žalobce nebyl dlouhodobě oprávněn k řízení motorových vozidel právě proto, že nebyl schopen se účastnit provozu bez porušování zákona. Jeho rodinný život se tedy zjevně musel přizpůsobit tomu, že žalobce není oprávněn řídit, protože to je stav u žalobce *normální*. Stěží lze hovořit o likvidačním účinku zákazu řízení, jestliže se žalobce týkal prakticky po dobu 13 let.
37. Oprávnění řídit je naopak u žalobce *nenormální*. Pokud tedy žalobce opětovně nabyl oprávnění řídit (v době krátce po spáchání přestupku), lze to přičítat jen tomu, že v té době ještě nebylo pravomocně rozhodnuto o přestupku ze dne 27. 10. 2022. Žalobce nyní

nemůže rozumně očekávat zkrácení doby trestu zákazu řízení jen proto, že se před jeho uložením výjimečně dostal do stavu, kdy po přechodnou dobu byl oprávněn řídit a tomu obratem přizpůsobil fungování rodiny. Žalobce bezprostředně po podmíněném upuštění od (soudního) trestu zákazu řízení spáchal přestupek trestaný (správním) zákazem řízení. Nabytí-li řidičského oprávnění v mezidobí mezi výkonem těchto trestů, musel si být vědom své nejisté právní pozice. Není tedy důvod chránit jeho důvěru v neměnnost stavu, který byl z konkrétních důvodů nejistý a v případě žalobce i celkově výjimečný.

38. Nedůvodná je obecná námitka žalobce, že správní orgány nepřihlédly k jeho osobním a majetkovým poměrům. K osobním poměrům žalobce zjevně přihlédly, jak plyne z výše uvedených úvah o výměře trestu. Co se týká majetkových poměrů, žalobce sám žádné významné okolnosti svých majetkových poměrů v přestupkovém řízení netvrdil. S výjimkou potřeby obstarávat pracovní život vozem pak majetkové poměry konkrétně netvrdil ani v řízení před soudem. Za toho stavu nebyl důvod se touto otázkou zabývat nějak podrobněji.
39. K uloženému trestu zákazu řízení a jeho délce tak lze shrnout, že bylo na žalobci, aby přizpůsobil své chování tomu, že mu řízení motorových vozidel usnadňuje či umožňuje vést pracovní a rodinný život. Neučinil tak dobrovolně, bude se proto nyní *muset přizpůsobit* se všemi nepříznivými dopady do jeho života.

IV. Závěr

40. Z uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že řízení před správními orgány netrpí vytýkanými vadami a žalovaný posoudil rozhodnou právní otázku správně. Spáchání skutku žalobcem bylo prokázáno v dostatečném rozsahu a bez rozumných pochybností. Uložený trest zákazu řízení a jeho délka odpovídají zákonnému rozmezí, povaze a závažnosti přestupku, poměrům žalobce i jeho dosavadnímu způsobu života a možnosti nápravy.
41. Soud proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 věta první s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 27. března 2024

Mgr. Jan Šmakal v.r.
samosoudce